

'Hoop dat mijn kunst steun kan bieden'

Fotograaf Julie Scheurweghs behoort tot de eerste lichting kunstenaars die via David vzw kunst tot in de wachtruimte brengt. De gekozen werken zijn een reflectie van haar fascinatie voor het menselijk lichaam en de maakbaarheid van de mens.

Hoe ben je terechtgekomen bij David vzw? Ik heb Astrid leren kennen kort nadat ik ben afgestudeerd. Zij organiseerde toen de groepstentoonstelling *I AM HURT*. Het uitgangspunt van de expo sloot erg goed aan bij datgene waar ik mee bezig ben en zo is onze connectie tot stand gekomen. Toen Astrid op me afstapte met het project *Kunst in de wachtruimte* was ik meteen geïntrigeerd.

Wat doe je precies in de wachtruimte?

Ik heb samen met de artsen beslist om oud en nieuw werk te gaan combineren. Sinds 2010 fotografeer ik elke zichtbare wonde op mijn lichaam. Dat idee is ontstaan na een spectaculaire val van de trap, toen ik een gigantische blauwe plek had opgelopen. De bedoeling is ook om dat heel mijn leven lang te blijven doen. Uiteraard is het enkel mogelijk om oppervlakkige wondes te fotograferen, maar de idee dat je lichaam heel wat te verduren krijgt en de

vergankelijkheid ervan, spreekt me erg aan. Verder combineer ik het met een project dat daarop aansluit en geïnspireerd is op een werk van me dat te zien was op de *I AM HURT*-tentoonstelling in 2010. Ik had toen "time heals all wounds" in mijn rug gekrast. De artsen waren erg geïnteresseerd in dat werk, maar aangezien het om een levensgrote foto gaat was dat niet mogelijk om het in de wachtruimte op te hangen. Daarom koos ik ervoor om tekeningen te maken op lichamen met iso-Betadine®. Ik heb dat werk vooral symbolisch opgevat: de gedachte dat kunst uw ziel kan ontsmetten komt zo tegenover het middel te staan dat ook letterlijk wonden ontsmet.

Wat ik interessant vind aan de wachtruimte is dat het helemaal niet gemakkelijk is om er werk te exposeren. De muren in de praktijk waar ik te werk ga zijn donker bordeaux van kleur. Ik gebruik ook altijd witte foto's, steeds heel gestileerd en klinisch. Op zo een bordeaurode muur geeft dat een compleet ander zicht dan in een museale

Sinds 2010 fotografeert Julie Scheurweghs elke zichtbare wonde op haar lichaam. "De idee dat je lichaam heel wat te verduren krijgt en de vergankelijkheid ervan, spreekt me erg aan."

context. Door het speelgoed, de magazines en de informatieve folders die aanwezig zijn staan mijn werken in een volledig andere relatie tot de omgeving.

Uw werken gaan vaak over het menselijk lichaam. Geen alledaagse keuze...

De maakbaarheid van de mens fascineert me. Ik ben daar al altijd mee bezig geweest. Ik zou het kunnen koppelen aan de vroege dood van mijn moeder toen ik 15 was, maar ik denk niet dat dat per se mijn drijfveer is. Al zal het er wel iets mee te maken hebben. Het lichaam is gewoon een heel boeiend gegeven. Het kan veel verdragen en is op veel vlakken zelfhelend. Na een verkeersongeval had ik bijvoorbeeld een gapende wonde. Als je dat niet schoonmaakt en hecht, een medische ingreep op doet dus, dan krijg je infecties. En dat is nog maar een simpele ingreep. Het is zo fascinerend om te zien hoe de geneeskunde geëvolueerd is, bekeken van waar we komen.

Wat zou u voor een patiënt in de wachtruimte willen betekenen?

Kunst bestaat niet zonder een toeschouwer. Als kunstenaar maak je geen werk als je daar niet iemand mee wilt raken. Je wilt het toch tenminste voor één iemand een betekenis geven, al dan niet voor jezelf. Als je je werk heel specifiek in de wachtruimte gaat hangen probeer je ergens een mentale pleister te zijn voor bepaalde patiënten. Als ik een werk in een tentoonstellingsruimte hang, dan weet ik dat daar doorgaans een heel specifiek publiek op afstapt. In een dokterspraktijk komt elke laag van de bevolking over de vloer en dat maakt het ook zo interessant. Ik vermoed dat veel mensen niet zullen begrijpen wat mijn werk er hangt te doen. Toch hoop ik dat er ook af en toe een patiënt zal tussen zitten voor wie het kunstwerk steun kan bieden en helend kan werken.

Bezit u zelf ook kunst waarvan u denkt: dit werkt helend?

Dat verspringt natuurlijk een beetje afhankelijk van op welk punt je in je leven staat. Het oeuvre van Hans Op de Beeck doet dat op dit moment voor mij. Al zijn werken doen me even stilstaan bij het leven. Hoe klein een mens wel niet is. Het plaatst al je zorgen. Ik vind het persoonlijk een heel troostend idee dat je eigenlijk maar een klein fragment bent in een heel groot universum.

Sofie Van Hyfte

- Voor het project *Kunst in de wachtruimte* werkt Julie Scheurweghs samen met de artspraktijk van dr. Besard-Pelgroms in Gent.

